

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Upoznajmo evropske susede u trećem dobu!

Jasna Joksimović

Jasna Joksimović je rođena 1955. godine u Beogradu. Prvih pet godina je živela sa roditeljima i bakom. Baka je preminula, a neposredno posle se rodio Jasnin mlađi brat. Otac je bio građevinski inženjer, a majka ekonomski tehničar. Iz detinjstva se ničega posebno ne seća, sem toga da nije volela da ide u školu, kao i toga da su je učili da piše desnom rukom iako je prirodno levoruka. I danas piše desnom rukom, a sve ostalo radi levom.

Nakon osnovne škole je upisala gimnaziju, a potom i Filozofski fakultet u Beogradu gde je studirala istoriju umetnosti. Iako je i tada posao nakon ovih studija bio veoma neizvestan, ona je bila spremna na takav rizik, a roditelji je nisu terali da upiše ono što je bilo najpopularnije u to vreme- pravo i ekonomiju. Teškoće pri pronalaženju posla je iskusila. Radila je kao vaspitačica, na šalteru u banci, u Zavodu za zaštitu spomenika kulture, da bi na kraju pronašla posao, ali i sebe u prosveti. Kao profesorka u srednjim školama je radila 25 godina. Ističe da nikada nije zažalila što je studirala ono što voli, jer se veoma ponosi svojom strukom i poslom.

Udala se 1983. godine, a brzo nakon toga su dobili prvog sina 1984. godine, a zatim i drugog 1990. godine. Muža je upoznala dok je radila kao vaspitačica, gde je i on bio vaspitač. Porodične i poslovne obaveze su lepo uklapali. Za to su najviše zaslužni Jasnini roditelji koji su živeli sa njima i koji su dosta pomagali oko dece, kao i fleksibilnije radno vreme koje su ona i suprug imali.

Leta su provodili na selu kod suprugovih roditelja, a često su to uklapali i sa odlaskom na more. Nisu mogli da priušte putovanja u inostranstvo, ali vreme provedeno sa porodicom je dragoceno bilo gde. Razna putovanja joj jesu ostala neispunjena želja koju bi volela da može u penziji da ispuni, međutim svesna je da se tu radi o novcu, a ne o njenoj želji.

Jasna je često išla u pozorište, na koncerte, manifestacije, na izložbe, a ni do danas se to nije promenilo.

U mladosti nije mnogo razmišljala o starosti. Roditelji su joj dugo živeli, umrli su kada je Jasna imala pedeset godina. I taj momenat ona ističe kao jednu prekretnicu u svom životu - tek tada se ozbiljnije posvetila fenomenu smrtnosti. Kaže da se smrti ne boji previše, ali da ju je strah od nemoći i od toga da će neko morati da brine o njoj, iako je ona to radila za svoje roditelje.

Stereotipi joj jako smetaju i ne prihvata ih. Kao na primer navodi to da su nekada stariji bili veći autoritet, da su se više poštovali. I nekada je bilo strogih roditelja i onih popustljivih, neki su slušali starije, neki nisu - isto kao i danas. Stalno se priča o tome kako se danas dobija posao preko veze, a isti slučaj je bio i nekada. Neke mlade nateraju da studiraju nešto za šta nisu, neke puste da sami izaberu svoj put - i nekada i sada.

Jasna danas živi sa suprugom, dvoje dece i kucom koji je od skoro član porodice. Volela bi da su se sinovi osamostalili. Oni iako rade, nemaju dovoljno velika primanja da bi započeli samostalan život.

Što se tiče njene sadašnje svakodnevice, kaže da kombinuje rad i zadovoljstvo. Ona je puna energije, želje za znanjem i prenošenje istog. Stalno je u potrazi za nekim honorarnim poslom. Drži privatne časove, kao i javna predavanja u Centru za obrazovanje i kulturu „Božidarac“.

Koristi internet i mobilni telefon (iako je dugo odbijala da pređe na tač skrin telefon). Gleda televiziju - emisije i kvizove. Iako mnogo čita knjige, novine ne prati redovno i priznaje da nije previše informisana o političkim dešavanjima.

Smatra da stari u društvu imaju ulogu, da svoja interesovanja i zadovoljstva mogu da dele sa drugima. Treba da učestvuju u životu svojih unuka ako ih imaju, ali da i pored toga zadrže svoje potrebe. Treba i da drže do sebe i do svoje ličnosti, ali pre svega u mentalnom pogledu, dok fizički treba da se suoče sa prirodnim procesom starenja.

Kaže da čuje razne priče o neprijatnim situacijama sa kojima se stariji susreću, ali da ona nije imala takvih iskustava. Njen problem je upravo suprotan - ne može da se navikne na to što joj mladi stalno ustaju u autobusu!

Mladima poručuje da čuvaju zdravlje i da ne traće vreme koje jako brzo prolazi, kao i da konstantno rade na sebi.